

Xocolata desfeta

Exercicis d'espill

Joan-Lluís Lluís



Il·lustracions de Maria Padilla



CARRER DE
PETRITXOL

Relat

Com cada primer dijous de mes, anava a prendre una xocolata desfeta al carrer Petritxol. Però no vaig poder anar més lluny de la botiga de paraigües del número disset, ja que una noia em va aturar, amb l'aire malhumorat. Era força bonica, duia els cabells llargs i negres i una arracada al nariu esquerre. Va cridar: «Jo també soc de Cassà de la Selva!» i, sense deixar-me temps per contestar, va treure un ganivet de la seva bossa i va clavar-me'l a la panxa.

Em vaig despertar dos dies més tard, a l'hospital. Prop meu, un policia d'uniforme semblava vigilar-me. La seva primera pregunta va ser: «Somreia, mentre us apunyalava?».

Lipograma

Com tots els primers dijous de mes, vull prendre un suc bru i espès vers Petritxol, però no puc moure'm més lluny del comerç d'estris pluviosos del número disset, on m'immobilitzo per imposició d'un ésser femení de rostre ombrívol. És un individu bonic, però, de pèls testers llargs i negres i un penjoll del bord esquerre del musell. Un esguèll seu: «Soc dels encontorns del Gironès» i, sense cedir-me temps per respondre, treu un coltell del seu bossot i me l'introdueix ventre endins.

Em desperto dos dies després, en un llit mèdic. Prop meu, seu un cerber d'uniforme que, crec, no em treu l'ull de sobre. Vol entendre tot primer si l'ens bregós tingué un somriure mentre em ferí.

Monov ocalisme

Anava a Barna, a calar amarga saba calda a can Patratxal. Las, al basar amb paracalamarsa fats malvats s'han palplantat. La bàrbara, maca, malcarada, s'atansava: anava a carnaval amb llarga mata dansant, amb arracada a l'ala nasal... Arravatada, va llançar: «Ah! Cassà... Cassà...». M'assaltà amb la navalla nacrada abans amagada; l'alçà, la clavà a ma panxa.

Tard, aclaparat, sagnava al matalàs; arran, l'avatar armat (anava amb llança, amb alabarda, tapat amb casc) clamà: «Xalava, la xavala, a l'atacar?».

Al·literació

Jo, els dijous de gener vaig a glopejar caldejats beuratges a la granja Petritjol. Aquell jorn vaig haver de junyir-me a la llotja de parapluges, ja que una jove no gens jovial em bloquejava. Era joliuma, amb pelatge d'atzabeja i un penjoll al nas. Va jactar, ferotgement: «M'origino entre Girona i Platja d'Aro», i jo tan gentil no vaig poder responejar; va fer sorgir un alfange de la barjola i va gesticular cap al meu fetge.

Vaig emergir dos jorns més tard, jaient al jaç. Al meu jóc em sotjava un vigilant, amb gec i gipó de jerarquia. Desitjava jutjar si la gojada estava jocosa mentre m'ajusticiava.

Monosíl·lab

Un cop al mes vull llet amb suc bru al cor de l'urbs. Faig cap lla, mes no puc car ve un crit (ix prop del cau dels pals amb tel per dir no al moll). Un ser molt bell –du pèl llarg i fosc, un pic d'or al nas...– té un bram: «Ca...!», i no sé què més. Amb un ast a la mà em fot un cop al pap, i soc mort.

Dos jorns més tard, nat de nou, sec en un llit de la Creu amb roig a dins. Prop meu, un brau cap, caut, diu, ple de zel: «Eix ser té l'ull viu, quan fa mal?».

Bananer

M'és una pena no poder anar a calar una xocolata càlida cap a la vila major. I, segur, ara no camino més, agafat a la vora d'una botiga de paradiluvís, a la casa numerada dis... (on és? oh, ací...) ... set. Una dona jove, bonica, botó d'or al nas i pèl opac al cap, atura l'etapa. Malèvola, bufa mal icor i vocifera: «Caçà vora Girona!». Jo soc atemorit, atabalat i mut, i la miro, humil: ara ja desamaga la daga, l'acaronar, la petoneja: hi posa com una mena d'amor. I l'eleva, sí... ja pega! Me la fica tota, xac!, i jec a la vorera.

Finida la nit, ajaçat en un edifici fet a mida per depurar una ferida, demano l'ajuda d'una cosina diputada. Me vigila, però deleja saber una sola petita cosa: si regalimava solidaritat amical i benèvola, la boca de la vil açacina.

Mot al 7

Com cada primmirat diligencier de mesclantaigües, anava a preparar una xolla desfornida al carretam Petruixka. Però no vaig poder andoiar més lluny de la botonada de paral·lels del nus dístic, ja que una nòmada em va aüixar, amb l'aixafament maligne. Era força boratada, eduia cabets llatinoamericans i negrosos i una arranada al nasi esquinçador. Va cristallitzar: «Jo també serro Castàlia» i, sense delatar-me tendal de contornejar, va tributar un ganxo de la seva bossonalla i va clisteritzar-me'l a la papaia.

Em vaig desplegar dos diaques més tard, a l'hostatge. Prop meu, un policord en unionista semblava vindre'm. La seva primitiva prelacia va ser: «Sopava, mentre us aquietava?».